

En smuk gudelig Sang

om

Verdens Uro og Himmelens Glæde

til

T r ø s t

for bekymrede Sjæle.

(Paa ny optrykt).

Christiania.

Forlagt af Hans Malling.

1851.

V box 10:281

guds Dybtidig Linnit 113

Jeg har her intet blivende Sted,
Jeg skal fra Verden flytte,
Thi her er Noie og Fortrød,
Ja kun en Slavehytte.
Jeg stunder til mit rette Hjem,
Som er det ny Jerusalem,
Hvor jeg skal leve rolig
I Paradisets Bolig.

Som Fuglen i den grønne Lund
Paa Dagen venter trolig,
Saa venter jeg hver Dag og Stund
At jeg skal blive rolig,
At komme til det Sted og Land,
Hvor jeg skal see min Frelsermand
Og nyde Himmelmannas
I det forjætted' Rana'.

Saa glad som jeg til Sengen gaaer,
Naar jeg er træt af Noie,
Saa glad jeg og min Grav attraaer,
Naar Gud vil Stunden foie,
At Sjæl og Krop skal skilles da
Og slutte gladelig herfra,
Legemet til sin Moder,
Men Sjælen til sin Broder.

Der faaer jeg Glæde for min Sorg
Og Hvile for min Noie,
Naar jeg til Himlens Frydeborg
Fra Jorden bli'er ophøiet,
Hvor jeg skal see den Himmelstad
Og spise af den Englemad,
Ja see Guds Ansigt klare
Blandt de Udvalgtes Skare.

Saa frygter jeg for ingen Nød
Og Andet, som besværer;
Ei Sygdom eller nogen Død,
Men Livsens Krone bærer.
Der skal jeg evig være glad,
Ei plages af Fortrød og Had,
Min Ven skal mig ei svige,
Men evig trofast blive.

Sin' Midler her forvarer man
Vel under Laas og Luffe,
For Lyvehaand og Ildebrand
Slet Ingen der mon' sukke;
Der er da Ingen svigefuld,
Der plages ei med Frost og Kuld,
Der ingen Vinter kommer,
Men der er altid Sommer.

Du, Verden, er forfængelig,
Kun Skyggeværk og Drømme;
Saa som Du her trakterer mig,
Saa vil jeg Dig berømme;
Thi jeg er bleven træt og kjed
Af al din Ubestandighed;
Jeg Budskab har ivente,
Naar Gud sin Brud skal hente.

Skjønt Mange her bemøie sig
For Verdens Gods at sanke,
Vil bygge her sit Himmerig,
Slaaer Døden reent af Tanke, —
Dog kommer den tidt hastelig,
Befaler dem at følge sig,
Saa bliver Alt tilbage,
Som dem saa høit behage.

Saa er al Verdens Sølv og Guld
Dog ei saa høit at skatte,
Det er kun en forgyldet Muld
Og en laferet Afse;
Det varer kun en liden Stund
Og hjælper ikke nogenlund';
Naar Gud vil Dommen sige,
Skal Alt til Intet blive.

Kom da, o Død! jeg venter Dig,
Kom, Du min Ven og Broder,
Og før min Sjæl til Himmerig,
Mit Legem til sin Moder;
Til Jorden det leveres hen,
Indtil jeg vækkes op igjen.
Naar Guds Basun monn' klinge,
Skal jeg af Graven springe.